

Όταν κάποιος μας φερθεί άσχημα

Ορθοδοξία / Κοινωνικά θέματα

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Η συνύπαρξή μας με ατελείς, συγχυσμένους και αναστατωμένους ανθρώπους, όπως, ενδεχομένως, να είμαστε κι εμείς, αναπόφευκτα, κάποιες φορές μας φέρνει σε σύγκρουση. Αυτό οδηγεί σε συμπεριφορές που πληγώνουν και διχάζουν.

Σε στιγμές ηρεμίας και αυτογνωσίας, διερωτόμαστε σε τι φταίμε και ποιο μερίδιο ευθύνης έχουμε. Μπορεί να διαπιστώνουμε ότι η δική μας στάση απέναντι στο συγκεκριμένο άνθρωπο, με την άτσαλη συμπεριφορά, υπήρξε άψογη δείχνοντας υπομονή, ανοχή, υποχωρητικότητα κι αγάπη. Κι όμως, δεν υποχώρησε, δεν αντιλήφθηκε το λάθος του.

Ο Γέροντας Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης, μιλώντας σε πνευματικά του παιδιά με τρόπο που, εισχωρώντας στο βάθος, αποκαλύπτει την ανθρώπινη παθολογία, είπε και το εξής: «Όταν κάποιος σας φερθεί άσχημα, μη νομίζετε ότι έχει κάτι μαζί σας· κάτι έχει ο ίδιος προσωπικά»[\[1\]](#).

Είναι αναγκαίο για τη ψυχική μας ισορροπία αλλά και για την πνευματική μας ωριμότητα, να γνωρίζουμε τα όριά μας. Η υποβολή ενοχών είναι δαιμονικός πειρασμός που παραλύει κάθε προσπάθεια, εφόσον δημιουργεί την καταστροφική κατάσταση της λύπης. Ο χριστιανός που γνωρίζει την αδυναμία του κι εμπιστεύεται τη δύναμη του ουράνιου Πατέρα του, δεν καταποντίζεται στα όποια λάθη του αλλά και δεν τα καλύπτει δικαιολογώντας τα.

Δεν μπορεί πάντα αιτία της άσχημης συμπεριφοράς των γύρω μας να είμαστε εμείς. Δεν βοηθά στην πνευματική μας ανάπτυξη η αποδοχή, με ενοχικό τρόπο, των λαθών τους ως δικών μας.

Η κατανόηση ότι «κάτι έχει ο ίδιος προσωπικά», με το να μας «φερθεί άσχημα», μας βοηθά να μην αντιδρούμε σπασμωδικά και με οργή. Έτσι, πιο εύκολα χειριζόμαστε την κατάσταση και πιο ουσιαστικά συμβάλλουμε στην επαναφορά καλών σχέσεων.

Βέβαια, χρειάζεται διάκριση, σοφία και ταπείνωση για να μην σταθούμε υπεροπτικά και αλαζονικά μπροστά στην αδυναμία του συνανθρώπου μας. Όπως υπάρχει ο κίνδυνος της απόγνωσης, με το να αποδεχτούμε το βάρος των ενοχών που θέλει να μας φορτώσει ο άλλος - για δικούς του λόγους - έτσι υπάρχει και ο κίνδυνος της υπερηφάνειας με το να αποδεχτούμε το λογισμό που μας λέει πως είμαστε τέλειοι κι αφεγάδιαστοι και πως σε τίποτε δεν έχουμε ευθύνη.

Η Εκκλησία, με τους πνευματικούς πατέρες και ιατρούς, μας προφυλάσσει από ακρότητες και, με την αληθινή ταπείνωση, μας προστατεύει από τα αισθήματα

κατωτερότητας και τα αισθήματα υπεροψίας. Τότε ισορροπούμε κι αποκτούμε την ειρήνη της καρδιάς, την ελπίδα και την αγάπη και γινόμαστε, χωρίς να το καταλαβαίνουμε, σημείο που δείχνει την ομορφιά του ουρανού σ' ένα κόσμο ατελή, συγχυσμένο και αναστατωμένο.

[1] Λόγος περί νήψεως, Ι. Κ. Ευαγγελισμού, Ορμύλια, Ίνδικτος, 2007, σ. 266

isagiastriados.com

<https://bit.ly/3XuDwc6>